

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/96/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016201026
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016201026.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci žalobcu: V. N. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. O.. Č.. XXXX/XX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Marián Ďurina, advokát, so sídlom Sibírska 4, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova ul. č. 8, 832 47 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SELUZ-4-38-2/2016-OdSP zo dňa 23.05.2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 6S/128/2016-79 z 12. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6S/128/2016-79 z 12.04.2018 zrušil rozhodnutie žalovaného č. SELUZ-4-38-2/2016-OdSP zo dňa 23.05.2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia (VÚSZ) č. VÚSZ-65311006581703/2016 z 03.03.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým VÚSZ zastavil konanie o priznaní starobného dôchodku žalobcu. VÚSZ zastavenie konania odôvodnil tým, že vo veci priznania starobného dôchodku žalobcu, v ktorej bolo Sociálnou poisťovňou opätovne postúpené VÚSZ podanie č. XXX XXX XXXX X z 12.01.2016, nie je príslušným na konanie a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu.

2. Krajský súd zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že podstatnou otázkou prejednávanej veci je určenie, ktorý orgán verejnej správy (Sociálna poisťovňa alebo VÚSZ) je v prípade žalobcu kompetentný na uskutočnenie administratívneho konania a vydanie rozhodnutia o jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku. Táto sporná otázka bola doposiaľ rozdielne vykladaná aj súdnou praxou - správnymi súdmi, ako aj Najvyšším súdom SR (NS SR). Dlhodobu pretrvávajúcu nejednotnosť právneho výkladu však

bola odstránená rozhodnutím kompetenčného senátu NS SR vydaným rozsudkom sp. zn. 3Komp/1/2016 z 11.10.2017, ktorý podal komplexný a obsiahly výklad všetkých na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení (zákona č. 100/1988 Zb., zákona č. 431/2003 Z. z., zákona č. 328/2002 Z. z., resp. zákona č. 114/1998 Z. z.), z ktorých vyvodil jednoznačný záver o povinnosti VÚSZ na vykonanie administratívneho konania o podanej žiadosti vo veci starobného dôchodku. Krajský súd v ďalšom iba poukázal na odôvodnenie uvedeného rozsudku kompetenčného senátu NS SR a uviedol, že zákonné rozdelenie pôsobnosti rozhodovať v oblasti sociálnej agendy bolo v minulosti upravené prostredníctvom Piatej časti zákona č. 100/1988 Zb., pričom v súčasnosti je táto oblasť sociálnych vecí regulovaná novými právnymi úpravami - všeobecnou právnou úpravou zakotvenou v zákone č. 461/2003 Z. z. ako aj viacerými špeciálnymi právnymi predpismi, na prejednávanej vec sa vzťahujúcom zákone č. 328/2002 Z. z. NS SR v rozsudku 3Komp/1/2016 nepovažuje názor žalovaného o výslovnom vylúčení aplikácie Piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. na prejednávajúcu vec za správny a právne udržateľný. Za otázku zásadného významu označil výklad ustanovenia § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., z ktorého obsahu a systematického zaradenia v štruktúre zákona (súčasťou Ôsmej časti Prechodné ustanovenia) dospel k záveru, že je nepochybné, že ide o prechodné ustanovenie, ktoré rieši vplyv prijatého zákona na právne vzťahy upravené doterajšími právnymi predpismi vrátane legislatívnej situácie, ak časť právneho predpisu má mať časovo obmedzenú platnosť (napríklad Svák, J. A. Kukliš, P. Teória a prax legislatívy). Ďalej uvedené prechodné ustanovenie nepochybne uprednostňuje pre konania o skôr vzniknutom (časovo obmedzené dátumom do 01.01.2004) nároku na dávku a jej výplatu z účinných do 31.12.2003 na rozhodnutie vo veci.

3. K argumentácii žalovaného, že s odkazom na § 103 ods. 1 zákona č. 114/1998 Z. z. nie je možné aplikovať Piatu časť zákona č. 100/1988 Zb. v rozmedzí ustanovení § 130 až 145 (danú časť zákona považuje žalovaný za zrušenú) na prejednanú vec NS SR v predmetnom rozsudku poukázal na to, že ust. § 103 je systematicky zaradené do Šiestej časti zákona č. 114/1998 Z. z. označenej ako Spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia s rubrikou Záverečné ustanovenia. Napriek zaužívanej legislatívnej technike, že takto označené ustanovenia zákonodarca prednostne využíva na zrušenie doterajších predpisov spolu s oznámením časového okamihu vstupu návrhu zákona do účinnosti (čl. 6 ods. 5 až 7 Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov č. 19/1997 Z. z.) pre NS SR z textu ustanovenia (viď. slovné spojenie „sa na sociálne zabezpečenie vojakov nepoužijú“) vyplynul jednoznačný záver, že zákonodarca nesledoval zrušenie výslovne určenej časti zákona č. 100/1988Zb., ale naopak ich aplikáciu nepripustil na sociálne zabezpečenie vojakov v zmysle dotknutého zákona, t. j. zákona č. 114/1998 Z. z.. Rozsah sociálneho zabezpečenia pritom zákonodarca na účely zákona č. 114/1998 Z. z. vymedzil prostredníctvom ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 114/1998 Z. z. pod písm. a/ až d/, a to s účinkami „pro futuro“ pre sociálne zabezpečenie vojakov vzniknuté po účinnosti a podľa zákona č. 114/1998 Z. z..

4. Obdobné závery vyplývajú aj pre aplikáciu ust. § 143a zákona č. 328/2002 Z. z.. Aj v tomto prípade je ust. § 143 systematicky zaradené do Druhej hlavy Ôsmej časti zákona č. 328/2002 Z. z. s tou výnimkou, že rozsah adresátov a rozšíril aj na policajtov a označenie sa spresnilo na Prechodné ustanovenia. Pre NS SR aj z tohto textu ustanovenia („sa na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov nepoužijú“) vyplýva jednoznačný záver, že zákonodarca nesledoval zrušenie časti zákona č. 100/1988 Zb. (§ 130 až 154), ale naopak ich aplikáciu nepripustil na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov v zmysle dotknutého zákona, t. j. zákona č. 328/2002 Z. z.. Pričom rozsah sociálneho zabezpečenia dotknutý citovaným prechodným ustanovením zákonodarca na účely zákona č. 328/2002 Z. z. vymedzil prostredníctvom ust. § 1 ods. 1 pod písm. a/ až d/, a to s účinkami „pro futuro“ v prejednávanú veci pre sociálne zabezpečenie vojakov vzniknuté po účinnosti a podľa zákona č. 328/2002 Z. z.. NS SR sa nestotožnil so žalovaným, že Piata časť zákona č. 100/1988 Zb. vo vymedzenej časti je na prejednanú vec neaplikovateľná. Pre NS SR aj z tohto textu ustanovenia (opätovne sa dáva do pozornosti slovné spojenie „sa na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov nepoužijú“) vyplýva jednoznačný záver, že zákonodarca nesledoval zrušenie časti zákona č. 100/1988 Zb. výslovne vymedzenej ustanoveniami§ 130 až 145, ale naopak ich aplikáciu nepripustil na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov v zmysle dotknutého zákona, t. j. zákona č. 328/2002 Z. z.. Rozsah sociálneho zabezpečenia dotknutý citovaným prechodným ustanovením zákonodarca na účely uvedeného zákona č. 328/2002 Z. z. vymedzil

prostredníctvom ust. § 1 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. pod písm. a/ až d/, a to s účinkami „pro futuro“, v prejednávanej veci pre sociálne zabezpečenie vojakov vzniknuté po účinnosti a podľa zákona č. 328/2002 Z. z.. Takýto záver pokladal NS SR za platný pre všetky ustanovenia citované žalovaným na podporu svojho nesúhlasného postoja, tak so zákonom č. 114/1998 Z. z. ako aj zákonom č. 328/2002 Z. z.. NS SR vychádzal zo záveru, že žalobca podmienky na vznik nároku na dávku a výplatu starobného dôchodku mal splniť pred 01.01.2004. Z prechodného ustanovenia § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. potom vyplýva, že na konanie o tomto nároku (žiadosť žalobcu z 15.10.2013 podanú pôvodne Sociálnej poisťovni, postúpenú VÚSZ) sa musí aplikovať relevantné ustanovenie zákona č. 100/1988 Zb..

5. NS SR prijal záver, že kompetenčné ust. § 142 ods. 4 písm. a/ v spojení s § 43 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. jednoznačne zakladajú pôsobnosť VÚSZ vykonať administratívne konanie o podanej žiadosti vo veci starobného dôchodku žalobcu, ktorá je spôsobilým predmetom administratívneho konania. Takto sformulované závery nevybočujú ani z ustálenej judikatúry NS SR (napr. rozsudok sp. zn. 10So/120/2014). Na základe tohto stanoviska kompetenčného senátu NS SR krajský súd prijal ako jediný právne relevantný záver o tom, že keďže žalobca podal svoju žiadosť o priznanie starobného dôchodku dňa 15.10.2013 (pôvodne adresovanú Sociálnej poisťovni) ide o žiadosť, o ktorej má povinnosť uskutočniť administratívne konanie VÚSZ a podľa jeho výsledkov prijať rozhodnutie o priznaní/nepriznaní starobného dôchodku žalobcovi. Preto žalovaný v napadnutom rozhodnutí (ako aj VÚSZ) vec nesprávne právne posúdil, keď rozhodol o zastavení konania o žiadosti žalobcu dôvodiac tým, že VÚSZ nie je príslušným orgánom na predmetné konanie a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalovaný (sťažovateľ). Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s kritikou zo strany krajského súdu, že nerešpektoval rozhodnutie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR, pretože podľa názoru sťažovateľa uvedený kompetenčný rozsudok vybočil z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR a komplexne nezohľadnil úpravu sociálneho zabezpečenia profesionálnych vojakov. Navyše má sťažovateľ za to, že kompetenčný rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom, pretože podľa § 412 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) sa žalobca môže kompetenčnou žalobou domáhať rozhodnutia kladného, či záporného kompetenčného konfliktu spojeného s prebiehajúcim konaním alebo ešte nezačatým administratívnym konaním, pričom administratívne konanie, ktoré posudzoval Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Komp/1/2016 z 11.10.2017 právoplatne skončilo v roku 2014. Podľa § 419 ods. 1 písm. b/ SSP mal správny súd uznesením konanie zastaviť, pretože administratívne konanie týkajúce sa kompetenčného konfliktu skončilo v roku 2014. Najvyšší súd SR hodnotil v kompetenčnom rozsudku úpravu sociálneho zabezpečenia a sociálneho poistenia v priereze jednotlivých zákonov príliš reštriktívne, a to bez ohľadu na niektoré ustanovenia týchto zákonov, a tak dospel k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci.

7. Sťažovateľ poukázal na chronológiu prijatých predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia a citoval jednotlivé ustanovenia zákona č. 100/1988 Zb., zákona č. 114/1998 Z. z., zákona č. 328/2002 Z. z., zákona č. 461/2003 Z. z. a zákona č. 76/1959 Zb.. Uvedol, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru rozkazom ministra obrany SR č. 44 zo 17.02.1994 dňom 31.05.1994. Na základe žiadosti zo 16.03.1994 mu bol rozhodnutím VÚSZ zo 16.06.1994 podľa § 33 zákona č. 76/1959 Zb. priznaný výsluhový príspevok, na ktorý mu bolo započítané 37 rokov a 5 mesiacov služby v ozbrojených silách od 01.01.1957 do 31.05.1994. Vzhľadom na to, že žalobca sa narodil XX.XX.XXXX, k jeho prepusteniu došlo pred tým ako dosiahol vek 55 rokov, a preto mu nevznikol nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb.. Žalobcovi vznikol nárok na starobný dôchodok až XX.XX.XXXX, teda v čase, keď už poberal výsluhový príspevok. Od XX.XX.XXXX mohol požiadať o výplatu starobného dôchodku, čo však neurobil a rozhodol sa poberať výsluhový príspevok. Ak by si žalobca zvolil vyplácanie starobného dôchodku, počas výkonu ďalšieho zamestnania by ho nemohol poberať. Sám žalobca si zvolil výsluhový príspevok a nie starobný dôchodok preto, aby mohol mať príjem a súčasne výsluhový príspevok/výsluhový dôchodok, ktorého výplata nebola obmedzená v

prípade ďalšej zárobkovej činnosti. Vzhľadom na zmenu právnej úpravy ustanovením § 89 ods. 3 zákona č. 114/1998 Z. z. mohol byť pôvodne priznaný výsluhový príspevok vyplácaný žalobcovi aj po tom ako dosiahol vek 60 rokov vo forme výsluhového dôchodku. Iba v prípade, ak by nedošlo ust. § 89 ods. 3 zákona č. 114/1998 Z. z. k zmene právnej úpravy, mohol byť žalobcovi po dovŕšení veku 60 rokov priznaný starobný dôchodok podľa § 130 až § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení.

8. Žalobca podal žiadosť o starobný dôchodok 11.10.2013, teda za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. a zákona č. 461/2003 Z. z.. Podľa sťažovateľa zákon č. 328/2002 Z. z. neupravuje také sociálne zabezpečenie, ktoré tvorilo poskytovanie dávky dôchodkového zabezpečenia, a teda žalobcom požadovaného starobného dôchodku. Sťažovateľ zopakoval svoju argumentáciu, podľa ktorej od 01.07.2002 § 143a bod 1 zákona č. 328/2002 Z. z. vylúčil použitie § 130 až 145 zákona č. 100/1988 Zb. a podľa § 144 bod 3 zákona č. 328/2002 Z. z. bol tiež zrušený zákon č. 114/1998 Z. z., ktorý identicky vylúčil použitie § 130 až 145 zákona č. 100/1988 Zb.. Zdôraznil, že od 31.12.2003 bol účinný zákon č. 328/2002 Z. z. a v obmedzenom rozsahu tiež zákon č. 100/1988 Zb., ktorého § 130 až 145 nie je možné od 01.05.1998 na soc. zabezpečenie vojakov aplikovať. VÚSZ nebol od 01.05.1998 príslušným na priznanie alebo vyplácanie starobných dôchodkov a nedisponoval a ani v súčasnosti nedisponuje právomocou rozhodovať o ich priznávaní alebo vyplácaní. VÚSZ nie je oprávneným orgánom na posúdenie splnenia podmienok vzniku nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu, s poukazom na deň uplatnenia nároku žalobcom, t. j. 11.10.2013 teda za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z., ktorý zrušil zákon č. 114/1998 Z. z. a zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý zase zrušil zákon č. 100/1988 Zb..

9. Sťažovateľ ďalej uvádza, že NS SR nediferencoval v uvedenom kompetenčnom rozsudku medzi vznikom nároku dávky dôchodkového zabezpečenia a sociálnej starostlivosti a vznikom nároku na výplatu tejto dávky. Nevzal do úvahy, že žalobcovi vznikol nárok na výplatu dávky, o ktorú požiadal, až za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. a zákona č. 461/2003 Z. z.. S poukazom na rozsudok NS SR 9So/92/2009 sťažovateľ trval na tom, že hoci žalobca splnil zákonné podmienky nároku na dávku dôchodkového zabezpečenia a sociálnej starostlivosti podľa § 94 ods. 1 v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. za účinnosti tohto zákona, nespĺnil zákonné predpoklady vzniku nároku na výplatu tejto dávky podľa § 94 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. pretože v rozhodnom čase nenastala kumulácia splnenia zákonných podmienok pre vznik nároku na dávku, a to podanie písomnej žiadosti, na základe ktorej by sa začalo konanie. Navyše v zákone č. 114/1998 Z. z. ako aj v zákone č. 328/2002 Z. z. absentuje právna úprava na priznanie a vyplácanie starobného dôchodku. VÚSZ bol príslušný rozhodovať o starobnom dôchodku žalobcu odo dňa splnenia podmienok nároku žalobcu na starobný dôchodok do 30.04.1998.

10. Sťažovateľ namietal, že NS SR uvedeným kompetenčným rozsudkom vybočil z ustálenej rozhodovacej praxe a poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 9So/147/2014, 9So/157/2014, 7So/138/2011. V zmysle uvedených rozsudkov dňom 30.04.1998 zanikla právomoc VÚSZ rozhodnúť o priznaní starobného dôchodku. Na záver sťažovateľ poukázal na rozsudok kompetenčného senátu NS SR sp. zn. 2Komp/1/2017 z 29.03.2018, ktorý posudzoval otázku, ktorý subjekt má pôsobnosť vykonať administratívne konanie o nároku bývalého príslušníka Policajného zboru SR, pričom NS SR dospel k názoru, že konanie a rozhodnutie je v kompetencii Sociálnej poisťovne. Z uvedených záverov NS SR vyplýva, že pri posudzovaní právomoci rozhodnúť o jeho starobnom dôchodku je podstatou práve tá skutočnosť, že v minulosti (pred 01. júnom 2002) nepožiadaval o priznanie a výplatu starobného dôchodku a o jeho výplatu požiadal Sociálnu poisťovňu, až na základe rokov odpracovaných v civilnej sfére po priznaní výsluhového dôchodku. V nadväznosti na kompetenčný rozsudok minister obrany Slovenskej republiky požiadal ministerku spravodlivosti Slovenskej republiky o podanie návrhu na prijatie stanoviska k zjednoteniu výkladov zákonov na NS SR, pričom ministerka spravodlivosti konštatovala, že podnet je opodstatnený. Záverom sťažovateľ uviedol, že postup VÚSZ podľa § 130 a § 145 zákona č. 100/1988 Zb. by bol konaním v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, pretože štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z uvedených dôvodov žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním z 27.07.2018, v ktorom poukázal na závery

rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sd/12/2014 z 15.05.2014, kde bol žalobca úspešný v tom, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne bolo zrušené a súd zdôraznil, že žiadosť žalobcu Sociálna poisťovňa postúpi VÚSZ. Okrem toho poukázal na rôzne aspekty služby vojaka.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd podľa § 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

13. Úlohou súdu v danom prípade bolo preskúmať rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný zastavil konanie z dôvodu, že sám nie je príslušný na vykonanie administratívneho konania a vec nie je možné postúpiť.

14. Kasačný súd mal za preukázané, že žiadosť žalobcu o priznanie starobného dôchodku bola žalovanému postúpená Sociálnou poisťovňou, ktorá tak urobila vzhľadom na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sd/12/2014-17 z 15.05.2014, ktorým ju správny súd zaviazal uvedenú žiadosť postúpiť. Žalovaný ako správny orgán, ktorému bola vec postúpená dospel k záveru, že nie je príslušný na administratívne konanie o žalobcovom starobnom dôchodku a príslušná je podľa neho Sociálna poisťovňa. Keďže vzhľadom na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici jej vec nemohol postúpiť naspäť, konanie zastavil. Kasačný súd považuje uvedený postup žalovaného za nesprávny a súhlasí s názorom krajského súdu, že rozhodnutie o zastavení konania je nezákonné a bolo potrebné ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

15. Rozhodnutie žalovaného o zastavení konania podľa názoru kasačného súdu porušuje právo žalobcu na uskutočnenie administratívneho konania o jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku. Zastavením konania bez toho, aby sa žalobcovou žiadosťou o priznanie starobného dôchodku zaoberal kompetentný správny orgán, má za následok porušenie práva na inú právnu ochranu, ktorú priznáva čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v tejto súvislosti predstavuje denegatio iustitiae správnym orgánom v režime inej právnej ochrany. „Právo na súdnu a inú právnu ochranu poskytuje ústava každému právu, ktoré je v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené a ktorého sa možno zákonom ustanoveným postupom domáhať na súdnom alebo inom orgáne Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94)“.

16. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9Sžsk/36/2019, v ktorom najvyšší súd uviedol: „Z obsahu rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 05.09.2013 vyplýva, že sociálna poisťovňa tak rozhodla z dôvodu nedostatku právomoci, keď dospela k záveru, že právomoc rozhodnúť patrí Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia. Za takého stavu, bez ohľadu na to, že vo výroku rozhodnutia žiadosť žalobcu zamietla, je zrejmé, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne - ústredie bolo v skutočnosti rozhodnuté o zastavení konania z dôvodu tvrdeného nedostatku právomoci sociálnej poisťovne vo veci konať.“

Za daného stavu potom došlo k situácii, že oba do úvahy prichádzajúce správne orgány popierajú svoju kompetenciu konať o žiadosti o starobný dôchodok. V takom prípade však sťažovateľ nemohol konanie zastaviť, ale, ak trvá na nedostatku jeho kompetencie, má možnosť podať kompetenčnú žalobu na súd.“

17. Kasačný súd je toho názoru, že ak žalovaný naďalej zastáva názor, že príslušnou na konanie a rozhodnutie o žalobcovej žiadosti je Sociálna poisťovňa, má možnosť v uvedenej veci podať kompetenčnú žalobu. Na uvedenej možnosti nič nemení ani právoplatný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15.05.2014 vzhľadom na to, že žalovaný nebol účastníkom tohto súdneho konania.

18. Kasačný súd vzhľadom na uvedené kasačnú sťažnosť žalovaného podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

19. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania.

20. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.